

LOBKOVICÁK

VI. ročník školního občasníku

Vydáno dne 11. 3. 2018

Časopis ZŠ a MŠ, Praha 3, náměstí Jiřího z Lobkovic 22/121

Časopis přináší informace o všem zajímavém, co se ve škole děje.

Andělský týden dobrých skutků v naší mateřské škole - čtěte na straně 6

Obsah

Slovo má redakce	2	Čtvrťáci na prohlídce Pražského hradu	9
O dívce z druhé strany (povídka)	3	Valentýnské rendez-vous v kině	10
Andělský týden dobrých skutků v naší mateřské škole	6	Klub mladého diváka	10
Vánoční čtení detektivního příběhu v angličtině	7	Klobouky v 5.B	11
Okresní kolo turnaje mladších žákyň ve florbale	8	Perličky z lavic našich čtvrtáků	11
Školní kolo recitační přehlídky Pražské poetické setkání	9	Na přípravě tohoto čísla se podíleli...	12

Slovo má redakce

Milí čtenáři,

v dalším čísle VI. ročníku našeho občasníku se dočtete o tom, co zajímavého se událo na naší škole v zimním období. Nezapomněli jsme ani na literární tvorbu, tradiční úvodní básničku tentokrát střídá povídka, jejíž autorkou je žákyně osmého ročníku. Přejeme hezké čtení.

O dívce z druhé strany

Kdesi ve vesmíru existuje země, kde slunce nikdy nezapadá. Na všechno je vidět míle dopředu a tamní národ je sebejistý a statečný. Přetrvávající sluneční paprsky tam do lidí vlévají každý den nové odhodlání a sílu a oni se pořád snaží posouvat stanovené hranice. Vymýšlejí nové vynálezy, nové léky, a zkrátka všechny možné nové způsoby, jak svůj svět změnit.

Nikoho tam nezajímá, že svět, do kterého se narodili, je dokonalý a dostačující, že je v něm dost jídla, dost tepla i dost místa – jim to zkrátka nestačí.

Jenom jedné věci se nikdo z nich nikdy neodvážil. Jejich kraj totiž z jedné strany obepínala prudká řeka, hučící v děsivém příkopu. A přes ten příkop odnepaměti vedl úzký, dřevěný most, jehož protější konec se ztrácel v bělostné mlze. Nikdo už nevěděl, proč tam most stojí, či kam vede. Vědělo se jen, že se té řece právem říká „Černá řeka“, protože když do ní někdo spadl, posedlo ho zlo a krutost a proud ho odtáhl od jeho rodiny a přátel navždy pryč. Občas se sice stalo, že někdo do propasti sklouzl, ale včas se zas dokázal vydrápat ven. Takovým lidem však už nikdy nikdo nevěřil. Nedaleko té strašlivé propasti a toho záhadného mostu stála uprostřed lesa nenápadná chaloupka, ve které žila malá, copatá dívenka jménem Linda. Ta se starala o svého starého otce. Jako všechny v této zemi byla i Linda odvážná, svéhlavá a zvědavá, nebála se mluvit sama za sebe a postavit se na stranu dobra a nikdy nepřipustila, aby si na ni někdo dovoloval.

Jednoho dne, když se děvčátko vrátilo z města domů, našlo otce, jak leží na stole, tváří k zemi, a podle kašle to znělo, jako by se dusil. Linda rychle odložila košík a spěchala se podívat, co se otci děje. Když ho opatrně vzala za rameno a on k ní zvedl oči, zjistila, že má pleť jen matně šedivou a pod oběma očima velké temné kruhy.

„Tatínku, co je vám?“ zhrzla se dívka. „Nic,“ zašeptal starý muž chraplavě, jako by mu to působilo tu největší bolest a námahu. Linda ho vzala za ruku, studenou jako led, a prohlásila rozhodně: „Seženu vám doktora! Dám vám něco k jídlu a poběžím zpátky do města!“ „Zbytečná námaha,“ zachraplal její otec, „doktor by nesvedl víc než ty. Vyléčit mě může jenom jedna věc, a pro tu já svou vlastní dcerku nikdy nepošlu.“

Sotva Linda uslyšela, že by mu dokázala pomoci, začala žadonit a přemlouvat ho, až se jí otec nakonec svěřil. „Dobrá tedy, lék, který potřebuji, mají na druhé straně zázračného mostu. Je tam země, podobná té naší. Jestli někde mají lék, tak tam. Ale ty tam rozhodně nepůjdeš!“ vzkřikl málem, když zjistil, že se Linda za jeho zády už chystá na cestu. „Spoustu lidí už Černá řeka svedla svým zpěvem pokušení a příslibů do svých vln! Těch zoufalců je každý den víc a víc! A všichni se přitom jen snažili najít cestu na druhou stranu!“ Linda se jen pousmála: „Jsem si jistá, že si cestu najít dokážu, když jde o mou jedinou rodinu. Nemusíte mít strach, tatínku.“

„Ach,“ povzdychl si oslovený, „proč ty jen musíš být tak paličatá!“ Dívka se usmála. „Ale, no tak, tatínku. Sám víte nejlíp, že má každý svůj podíl špatných vlastností stejně jistě, jako má každý svůj temný stín, který za ním všude chodí. A ani jednoho se nikdy nezbaví. Navíc bát se znamená trpět dvakrát! Budu zpět i s lékem dřív, než se nadějete!“

Otci nezbyvalo než souhlasit. Linda mu navařila na pár dní dopředu, zabalila si věci, rozloučila se s ním a vydala se přímo k řece. Jistěže z ní měla strach, ale o otce se bála víc. A byla rozhodnutá mu pomoci.

Když dorazila k propasti, skutečně zaslechla matné volání ozvěny. Ale neposlouchala. Myslela jen na to, co si od této pouti slibovala. Věděla, že do řeky zapadli ti, již se přes most hnali za slávou a bohatstvím, ale její čistý úmysl lakota nepřehluší.

Linda se skutečně dokázala dostat až k mostu. Podívala se před něj a zatočila se jí hlava. Na druhý konec neviděla, protože byl zahalen mlhou. Dívka se snažila, ale nedokázala ji prohlédnout. Zhluboka se nadechla a opatrně vkročila na vratký most.

V momentě, kdy zvedla nohu z pevné země, začala modrá obloha dostávat fialový nádech. Lindu to polekalo, ale šla dál. Čím dále došla, tím víc byla obloha růžová, a když dorazila až do půle mostu a vzhlédla, zjistila, že jsou všechny mraky krvavě rudé a slunce, že není z půli vidět.

Holčička se už opravdu třásla strachy. Co to znamená? Co když teď kvůli mně přestane na zemi svítit slunce?

Otočila se a zjistila, že se z druhé strany mostu objevilo něco zvláštního. Vypadalo to jako slunce, ale stříbrné a rozhodně to tolik nesvítilo. A když se na to Linda zahleděla, napadlo ji tak jasně, jako by to na té věci bylo napsané: Jestli přestane svítit slunce, není důležité v porovnání s tím, co hrozí mému otci. Nepomůžu mu tím, že se budu bát, ale že ten strach překonám.

A tak se nadechla a vykročila dál. Snažila se při tom nesledovat ztrácející se slunce ani tmavnoucí oblohu.

Když už se Linda přiblížila druhému konci mostu, mlha se konečně rozestoupila a ona spatřila podivnou mýtinu. Ale jakmile zvedla nohu z posledního prkna mostu, slunce definitivně zapadlo, světlé mraky zmizely a okolo se rozprostřela naprostá tma.

Dívka zůstala nějakou chvíli vyděšeně stát na místě a nevěděla, co má udělat. Neviděla ani na krok a měla strach. Ale dlouho jí to nevydrželo, její horká krev ji nutila k činu. A tak Linda rázně vykročila do neznáma a snažila se prohlédnout všudypřítomnou temnotu.

Náhle uslyšela těsně ve své blízkosti nějaký zvuk, jako by někdo našlapoval. „Kdo je tam?!“ rozkřikla se útočně. „Jmenuju se Jonáš,“ ozval se ze tmy laskavý hlas, „proč na mě křičíš?“ Linda náhle spatřila před sebou malého kluka s modrýma očima, který si ji zvědavě prohlížel. „Promiň, já jsem Linda,“ odpověděla opatrně.

„Ty nejsi zdejší, vid’?“ pousmál se zas Jonáš. „Jak jsi to poznal?“ „Protože jsi úplně jiná. Tady nikdo nemá takové ohnivé vlasy jako ty, ani takový rošťácký, pihovatý nos, jako ty. A hlavně jsi nějak divně opatrná, takže to tu asi neznáš.“ Linda přikývla: „Jo, máš pravdu. Já jsem z druhé strany mostu.“ Tomu se Jonáš podivil. Pak se začal Lindy vyptávat na její zemi a na slunce a opravdu to vypadalo, že nic takového nezná, i když o tom slyšel.

Najednou ji vzrušeně popadl za ruku, vykřikl: „Poběž, musím ti něco ukázat!“ a rozběhl se s ní na nějakou planinu dál od stromů. A pak ukázal na černou oblohu. Linda vzhlédla a zatajil se jí dech. Uprostřed nebe trůnil překrásný stříbrný kotouč a všude okolo něj byly tisíce drobných světélek. Bílá, žlutá, oranžová, namodralá, fialová i nazelenalá a všechna dohromady vydávala sice matné, ale pro vidění docela dostačující světlo a obloha pak zářila nejrůznějšími barevnými pruhy.

„Tohle,“ ukázal Jonáš prstem, „je měsíc. To je strážce naší strany. A to všechno okolo, to jsou hvězdy. Ty jsou tu proto, aby v nás vždy vzbuzovaly klid a naději. A jsou tak malé, protože jsou daleko. Vidíš tam najednou tu spoustu prostoru?“

Linda jen zírala s otevřenou pusou. Ano, měl pravdu. To všechno ty hvězdy byly. „Je to nádhera...“ „Ano, to je,“ usmál se Jonáš. „Jak to, že my je u nás nemáme?“ zeptala se Linda závistivě. „Ale máte. Jenom nejsou vidět, protože slunce je všechny přezáří. Z toho vidíš, že čím víc je světla, tím méně ho vidíš. Bez tmy není světla.“

„Mě by nikdy nenapadlo, že by mohla být země tmy tak krásná,“ zašeptala Linda. „My, kdybychom tu neměli tmu, nemáme ani hvězdy, jako je to u vás. A podle toho jste taky takoví. Jste splašení a divocí, ale máte obrovskou odvahu a dokážete být sami sebou. Tady jsou myslím všichni moc

mírní a vstřícní. Vždycky se rozdělí o vše, co mají, a samotným jim stačí hrozně moc málo.“ „Kéž by i naši byli takoví!“

Jonáš se jejímu vzdychu pouсмál: „To, že jsou ty dvě strany neslučitelné a není jedna bez druhé neznamená, že je jedna možnost špatná a druhá dobrá. Obě se navzájem doplňují a obě mají své silné i slabé stránky. Ale ať jsi z jakékoli strany chceš, a ať jsi jaká chceš, vždy je na tobě něco, na co můžeš být hrdá. Tady například se ještě nikdo na ten most neodvážil, vy máte mnohem větší odvahu.“ „Ale jedno by mě ještě zajímalo,“ zamyslela se Linda, „jak to, že jsem si jich hned nevšimla?“ „Ty nevíš, že strach zaslepuje?“ zasmál se Jonáš. „Čekala jsi nějakou hrůzu, nehledala jsi tu nic krásného.“ Pak se zeptal, proč se vlastně Linda do jejich země vydala, a když uslyšel, co se jí stalo, vydal se s ní k Dianě, místní kouzelnici či jak to říct – zkrátka někomu, kdo jim tam vždy moudře poradí a dobře pomůže.

Když se blížili k jejímu obydlí, zjistila Linda, že je to jen skromná stříška pod čtyřmi sloupy a ohništěm, a upozornila na to Jonáše. „Ano, to je paradox. Tak jako vy potřebujete mít všechno připravené a perfektní, vyhrátý dům a načechrané peřiny, my zas musíme mít nad hlavou oblohu a vítr ve vlasech, abychom byli šťastní. Vy posouváte hranice, my se vracíme ke kořenům.“ Jakmile se objevila Diana, Linda zjistila, že je to stará žena, přinejmenším stejně laskavá jako Jonáš. Přijala obě děti se vstřícností, jakou Linda nepamatovala, a když zjistila, co od ní potřebují, rychle dívku odvedla na svou kamennou stříšku a ukázala na obzor: „Máš štěstí děvče, dnes je vzácná noc. Objeví se totiž padající hvězda a ty si od ní můžeš něco přát. Přej si tedy, aby se tvůj otec uzdravil, a ona to pro tebe udělá.“

Linda zvedla obočí. „Nechci znít uštěpačně, ale to vám mám opravdu věřit, že ten všemocný bájný lék mi sežene nějaké světélko na obloze?“ „Ano,“ prohlásila Diana rázně. „Musíš pro to udělat jediné – musíš uvěřit. Nezní to nijak obtížně, ale pravdou je, že uvěřit na zázrak je velice těžký úkol. Ale ty to musíš pro svého otce udělat.“

„Ale co mám udělat?“ málem vykřikla Linda. „To mám sepnout ruce a odříkávat nějaké: Hvězdičko, jiskřičko, potřebuju to a to?“ „Ach, to jste celí vy z druhé strany...“ povzdechla si Diana: „Všemu musíte rozumět, všechno musíte chápat. Zapomínáte, že blahoslavení jsou chudí duchem. Někdy prostě musíš uvěřit jen tak! Zkus nechat zapadnout slunce myšlení ve své hlavě, abys mohla vidět hvězdy. Zkus se oprostít od rozumu a jen prostě uvěř, že ti to světélko na obloze dokáže pomoci.“ Linda se nadechla a znovu se podívala na překrásnou oblohu. Náhle zahlédla za jednou hvězdou drobný zlatavý proužek. „To je ona,“ zašeptala Diana. „Do toho, soustřeď se. Tak. Věříš tomu?“ Dívka se zahleděla na drobnou tečku na nebi a pak zavřela oči. „Ano, věřím.“

Hvězda zmizela. Linda sklopila hlavu a povzdechla si: „Kéž bych pocházela odtud. My neumíme dávat bez odměn, ani věřit na zázraky.“ „Vždyť jsem ti říkal, že mezi tím není dobrá, ani špatná možnost!“ prohlásil Jonáš. „Ten chlapec má pravdu,“ pronesla stařenka, „nelze si správně vybrat. To nejlepší, co můžeš udělat, je, že se pokusíš najít jakousi rovnováhu. Rovnováhu mezi tmou a světlem, mezi láskou a statečností, mezi rozumem a srdcem. Zkus to!“

V tom si Linda uvědomila, že se musí vrátit k otci. Rychle se s oběma rozloučila a rozběhla se zpět k mostu. Jakmile se zas ocitla na prknech, začalo se nebe rozjasňovat a objevilo se slunce. Stálo pořád výš a výš, a když dívka minula poslední trám, stálo už vysoko na obloze.

Hned, jak rozrazila dveře svého domu, našla otce v nejlepším stavu a nejlepší náladě za oknem. „Viděl jsem tě přibíhat,“ usmíval se. Linda viděla, že je v pořádku. V tu chvíli si byla jistá, že už navždy bude věřit na zázraky.

Několik dní poté, když Lindě stále vrtala hlavou poslední Dianina řeč o rovnováze, jí najednou došlo, co má udělat. Vyšla z chaloupky, rozběhla se k Černé řece a vykročila na most. Všimla si při tom, že teď, když už ví, co je na druhé straně, je mlha pryč a ona jasně vidí až na konec mostu.

Slunce při její chůzi opět začalo zapadat. Ale teď, když se toho dívka neděsila, jasně viděla, jak je takový soumrak překrásný.

Přímo uprostřed mostu se zastavila. Slunce už byla vidět zas jen polovina. Linda se opřela o zábradlí mostu a pozorovala barevné pruhy na obloze. Mraky byly zespodu růžové, shora fialové, jindy modré nebe bylo nyní oranžové až karmínové a po celém nebi se mihotaly úzké, třpytivě zlatavé sluneční paprsky.

„Ano,“ řekla si tiše, „tohle je rovnováha v celé své kráse...“

Kateřina Pilátová, 8.A

Andělský týden dobrých skutků v naší mateřské škole

Poslední týden v listopadu jsme již počtvrté pořádali u nás v mateřince tradiční týden plný charitativních akcí a aktivit.

Andělský je proto, že hlavní cíl našich příspěvků je nadace **Dobry anděl**, která pomáhá v rodinách, kde některý z členů onemocní rakovinou či nějakým podobným vážným onemocněním.

Před čtyřmi lety jsme zjistili, že u nás v mateřince je několik paní učitelek, které pravidelně nadaci Dobry anděl přispívají. Jelikož se nám jejich myšlenka moc líbila a jedná se o pomoc rodinám a dětem, což je téma, které je nám všem více než blízké, rozhodli jsme se zapojit do pomoci celou mateřinku včetně rodičů a dětí a pomoc jsme postupně nabídli i dalším organizacím.

Pomoc nadaci Dobry anděl je realizována prostřednictvím předvánočních charitativních obchůdků. Děti společně s paní učitelkami připraví, vyrobí, napečou různé dárečky a rodiče nebo jiní příchozí mají možnost si pak před každou třídou vybrat. „Nakoupit“ lze za dobrovolný příspěvek. Je to na dobrou věc. Další část naší pomoci pro nadaci je bazárek s hračkami a oblečením, kde můžou rodiče své věci nabídnout, a naopak si zase za libovolný příspěvek něco odnést. V letošním roce jsme takto vybrali více než 19.000,- Kč.

Další organizace, kterou v rámci této akce podporujeme, je **Azylový dům pro matky s dětmi v Mladé Boleslavi**. Jejich pana ředitele známe osobně, a tudíž se jedná také o pomoc adresnou a konkrétní. Každý rok nám z azylového domu posílají seznam vánočních dárečků, které by si přály děti, které tam aktuálně pobývají. Rodiny dětí z naší mateřinky mají možnost jim tato přání splnit tak, že se k jednotlivým dárkům zapíší, dárek zakoupí a zabalený přinesou. Musíme s hrdostí říci, že se zatím za čtyři roky nestalo, že by některé „azylové“ dítě zůstalo bez dárečku a seznam bývá od našich rodičů vyplněn často ještě týž den, co ho vyvěsíme.

Pomoc dále putuje i do **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady**, kde podporujeme každoročně některé dětské oddělení. Letos to bylo například oddělení dětské plastiky. Pomoc v nemocnici nám připadá smysluplná a také neskutečně potřebná. Mnoho dětí z naší mateřinky se již na některém z těchto oddělení ocitlo, takže opět víme, komu pomáháme. Paní učitelky nakoupí pro děti výtvarné pomůcky a

děti nakreslí pro malé pacienty spousty obrázků a „napíší“ jim dopisy, aby jim léčení rychleji ubíhalo.

Poslední organizace, kterou letos podporujeme teprve prvním rokem, je **Domov pro seniory Vršovický zámeček**, kam jsme letos s dětmi začali chodit na pravidelné návštěvy. Děti z mateřinky pro všechny babičky a dědečky vyrobily přáníčka, nakreslily obrázky a s pomocí paní učitelek napsaly dopisy pro radost.

Náš charitativní týden má více rovin. Jedna z nich, která je pro nás důležitá, je pomoc různým organizacím, ale ty další nejsou důležité o nic méně, možná naopak. Jde o to, že všech těchto aktivit se děti mohou buď s námi, nebo s rodiči přímo zúčastnit a něco velice cenného se naučit... Na světě není vždycky jen dobře, všichni lidé nemusí být vždycky zdraví a každý člověk se může někdy ocitnout v situaci, kdy bude potřebovat pomoc. **Je moc hezké dárky dostávat, ale možná ještě hezčí je dárek dát a vidět, jakou má druhý radost.**

Za všechny děti, rodiče a paní učitelky z MŠ napsala K. Jelínková

Vánoční čtení detektivního příběhu v angličtině

Každoroční setkání zájemců o čtené anglické slovo proběhlo letos 12. prosince, tedy těsně před Vánocemi. Nebylo nás moc, ale ti, co přišli, snad nelitovali. Ve světě detektivek jsou anglické příběhy a jejich autoři proslulí, zejména osobnostmi jako je Agatha Christie nebo Sir Arthur Conan Doyle. Letošní příběh nebyl dílem slavného spisovatele, ale vyřešení vraždy Johna Rosse, filmové hvězdy, dalo účastníkům zabrat. Avšak většina skupin, které pátraly po vrahovi, uspěla. A tak jsme si mohli společně vychutnat šálek dobrého čaje a muffiny a v příjemné předvánoční atmosféře se těšit na ty opravdové Vánoce.

M. Korešová

Okresní kolo turnaje mladších zákyň ve florbale

Dne 6.12. jsme místo vyučování šly reprezentovat naši školu ve florbale. Dohromady jsme hrály 5 utkání. První zápas jsme bohužel prohrály 3:1, samozřejmě jsme se musely rozehrát. Na druhý zápas jsme se už rozkoukaly a vyhrály jsme ho. Celý den jsme byly nervózní a bály jsme se, že vše prohrajeme. Třetí zápas jsme ale naštěstí také vyhrály, zrovna tak zápas čtvrtý i pátý. Na poslední zápas nás přišli podpořit fanoušci z našich sedmých tříd. Podpořit nás přišli také učitelé, např. paní učitelky Střeštková, Urbanová a pan učitel Maur. A samozřejmě ten nejhlavnější – náš trenér pan učitel Čulák. Nakonec jsme skončily na krásném druhém místě, takže jsme si odnesly stříbrné medaile.

Veronika Fialková, Sára Voborníková 7. B

Školní kolo recitační přehlídky Pražské poetické setkání

Školního kola recitační přehlídky Pražské poetické setkání se 30. ledna 2018 zúčastnilo 12 žáků z prvního stupně. Diplom za přednes získaly: Terinková Františka - tř. 1.A, Michaela Huljaková - tř. 3.A, Mia Pika Vacek - tř. 3.C, Eliška Hovorková - tř. 5.C. Všem dětem děkuji za přípravu i účast.

Hana Hainzová

Čtvrťáci na prohlídce Pražského hradu

Ve čtvrtek 1. února navštívily třídy 4.A a 4.B Pražský hrad.

Paní průvodkyně provedla děti katedrálou svatého Víta a Starým královským palácem. Svým úžasným výkladem zaujala všechny děti, ukázala plno zajímavých míst a prozradila několik „tajných“ informací. Po komentované prohlídce šli žáci do Zlaté uličky, kterou si prohlédli a kde nakoupili i pár suvenýrů. Konec vycházky byl v Daliborce, kde byly vystaveny staré mučící nástroje, které děti zaujaly.

Celá akce byla nádherná a hlavně – druhý den začínaly prázdniny....

4.A + Pavlína Malinová

Valentýnské rendez-vous v kině

Každoroční návštěva filmového představení na konci I. pololetí se letos trochu opozdila. Shodou okolností se film, na který jsme se vypravili, promítal v předvečer oslav sv. Valentýna. A téma v pozadí příběhu, probíhajícího mezi světem živých a mrtvých současně, bylo také hlavně o lásce, respektive o tom, co by pro nás mělo být nejdůležitější: o milující rodině. Dokonale vytvořený animovaný snímek s mnoha akčními scénami, plný překvapivých zvrátů, s příjemnou hudbou a dobře srozumitelnou

angličtinou (byl to film v původním znění s titulky) nás pobavil, ale taky donutil se na chvíli zamyslet. Navzdory prazvláštnímu rodinnému zákazu muziky se Miguel, hlavní hrdina, touží stát uznávaným hudebníkem jako je jeho idol, Ernesto de la Cruz. V touze dokázat svůj talent se Miguel souhrou neuvěřitelných okolností ocitne v překrásné a barevné Říši mrtvých. Tam potká okouzujícího šejdíře Hectora a společně se vypraví na strhující cestu odhalit skutečný příběh Miguelovy rodiny. Poetické vyprávění s optimistickým koncem zalilo sál slzami, za něž se nikdo nestyděl. A to bez rozdílu generací.

Martina Korešová

Klub mladého diváka

V úterý 20. února 2018 jsme s Klubem mladého diváka navštívili představení Evžen Oněgin v divadle ABC. Toto představení mě naprosto nadchlo. Asi nejvíc se mi líbilo obsazení, jak Petry Tenorové jako Tatány, tak především Jiřího Hány v roli Oněgina. A jejich geniálně ztvárněné postavy, které diváky perfektně vtáhly do děje. Celý příběh je navíc ještě podtržen jak vkusně volenou klasickou hudbou, tak novodobější skladbou od populárních Imagine Dragons. Za mě zatím nejlepší představení od začátku školního roku. A obdivuju všechny herce, že bez sebemenší chybičky zvládli odříkat svůj text, který byl po celou dobu veršovaný. Už teď tedy můžu říct, že se na toto představení s největší pravděpodobností zajdu podívat ještě jednou.

M. Vršková, 9.A

Klobouky v 5.B

Žáci 5.B navrhovali a vyráběli při výtvarné výchovy klobouky. Svě výtvary potom předvedli ve čtyřech dalších třídách. V rámci přehlídky proběhlo i hlasování, který klobouk je nejzajímavější. Cílem přehlídky ale nebylo vybrat absolutního vítěze, šlo o to dětem ukázat, že každý z výrobků najde svého obdivovatele. V hodině českého jazyka pak děti rozvíjely své tvůrčí schopnosti z oblasti jazyka, když jsme společně jednak vymýšleli různá pojmenování pro naše výrobky, jednak jsme se je snažili co nejuvístižněji popsat. Co jsme tedy vyrobili? Čepice, čepičky, klobouky, kulichy, cylindry, ušanky, kšiltovky a helmy, které byly nejrůznějších tvarů, barevné, krásné, zajímavé, originální, vtipné, podivné, nápadité i dech beroucí.

R. Hrubá a 5.B

Perličky z lavic našich čtvrtáků

Ne vždy se všechno povede. Ovšem všichni víme, že chybami se člověk učí... A některé nás mohou i pobavit.

1. Jan Hus byl císař.
2. Jan Hus byl ministr.
3. Jan Hus byl panovník.

4. Hus kritizoval církev kvůli propustkám....
5. Jan Hus byl upálen na tyči na Pražském hradě a popel hodili do Vltavy.
6. Jana Husa upálili na radnici.
8. Jan Hus byl upálen na hranicích, popel hodili do rybníka.
9. Zajíc má silnější zadní končetiny, aby mohl dobře kopat.
10. Krtek má zakrnělé nehty.
11. Velkomoravskou říši založil Dařbuján.
12. Člověk dýchá vzdušnicemi.
13. V úlu žije matka, tělnice a turci.
14. Dělnice krmí matku, larvy a staví mraveniště.

P. Malinová a třída 4.A

Na přípravě časopisu se podíleli

Autoři: V. Fialková a S. Voborníková, H. Hainzová, R. Hrubá, K. Jelínková,
M. Korešová, P. Malinová, K. Pilátová, M. Vršková, třída 4.A, třída 5.B

Redakce: B. Brožová